

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

– З'явилася тривожна інформація, що тобі дошкуляє серйозна травма і, можливо, доведеться навіть робити хірургічну операцію. Чи правда це? І наскільки серйозною є ця травма?

– Широ кажучи, зараз я не хочу робити ніяких прогнозів. Незабаром ми вирушаємо до Києва, у медичному інституті моє травмоване коліно ретельно обстежать. Лише після цього можна буде говорити, наскільки серйозною є травма. Та я сподіваюся на краще.

– Ця травма стала наслідком інтенсивних тренувань чи трапилася під час офіційних виступів?

– Важко зараз сказати, звичайно, це може бути наслідком і того, і іншого, тому що високий спортивний рівень вимагає інтенсивних тренувань і впевнених виступів на змаганнях, а для організму це часто доволі різкі навантаження. Можливо, десь був якийсь нюанс, не розігрався як слід чи штангу невдало штовхнув, може нога зіскочила – зараз важко сказати точно.

– Чи, бува, не шкодуєш, що свого часу обрав шлях у професійний спорт?

– Ні, не шкодую. Професійний спорт – це як служба у війську на професійній основі, тут нема місця для сентиментів і слабкостей, інакше у професійному спорті – нічого робити. Тому я ніколи не шкодував, що обрав цей шлях, це – моє життя. Хоча на цю ситуацію можна подивитися і з іншого боку. Приміром, можна йти по вулиці і підвернути ногу, чи зазнати іншої неприємної травми. От вам і проста життєва ситуація, яка не має жодного стосунку до спорту.

– Ігоре, повернімося до минулих змагань. Як оцінюєш рівень конкуренції турніру в Казані, організації і проведення чемпіонату?

– Організація була на досить високому рівні. Зараз Казань активно готується до прийому Всесвітньої універсиади: практично від фундаменту триває будівництво багатьох спортивних об'єктів. Нині це місто практично живе спортом. За програмою організатори зобов'язані до універсиади, яка відбудеться через два роки, провести з кожного виду спорту якісь серйозні міжнародні змагання. На чемпіонаті Європи з важкої атлетики все було на найвищому рівні: для пересування спортсменам надали автобуси, кожній команді допомагали волонтери, нас розмістили у комфортабельному готелі, зал, у якому відбувалися змагання теж був чудово підготовлений.

Що стосується конкуренції, то господарі – росіяни – виступили найсильнішим складом, про що свідчать і результати змагань. Можливо, деякі лідери інших збірних не приїхали, адже лише нещодавно закінчився чемпіонат світу, тому дехто не встиг належно підготуватися. Та це практично не позначилося на конкуренції за перемогу і призові місця. Боротьба була принциповою і вкрай напруженою.

– Яким видом транспорту наша національна команда до-

биралася на чемпіонат Європи?

– Ми здійснили два рейси літаком за маршрутами Київ–Москва, Москва–Казань. У дорозі трапився невеличкий казус – ми переплутали аеропорти в Москві, тому нам довелося переночувати у столиці Російської Федерації і вже зранку найближчим рейсом летіти у Казань.

– Ця обставина якось позначилася на загальному настрої команди?

– Звичайно, це був трохи неприємний нюанс, але особисто

вдалося їх повністю виконати?

– На чемпіонат Європи наша команда їхала із бойовим настроєм. Тому кожен хотів продемонструвати найкращий результат. Я відчував, що зараз, в силу об'єктивних обставин, можу реально виступити на 80-85% від своєї найкращої форми. І загалом результатом задоволений – золота медаль у ривку і срібна у двоборстві. Щодо ваги, яку вдалося зафіксувати в сумі, розумію, що можу підняти значно більше, проте хочу наголосити, що підсумковий

усього лише 419 кілограмів.

– Чи багато було в залі уболівальників, які підтримували збірну України?

– Родичі багатьох наших спортсменів, тренерів живуть у Росії. Багато з них приїхали на чемпіонат Європи підтримати нашу команду. А загалом усі уболівальники досить тепло нас зустрічали й підтримували. І не лише нас, а практично усіх спортсменів, які представляли незалежні держави колишнього СРСР, глядачі зустрічали оваціями. З

ватися, важливо любити справу, яку робиш, бо якщо ставитися до неї абияк – бажаного результату не буде. Важливою є і психологічна стійкість, тому що на змаганнях виступають усі сильні спортсмени, але перемагають зазвичай ті, які належно налаштувалися психологічно. І, звичайно, треба вірити у свої сили, поставити мету і вперто й наполегливо рухатися до її досягнення. Якщо виходиш на поміст і думаєш про друге, третє, п'яте місце, ніколи не станеш чемпіоном. Перед собою завжди треба ставити максимальне завдання.

– Чи легко виконувати це завдання, якщо багато складових, наприклад, матеріальне забезпечення, значно відстає від необхідного. І це, до речі, у тому виді спорту, який стабільно приносить країні нагороди найпрестижніших спортивних змагань?

– Це справді болюче питання. У важкій атлетиці основну роль відіграють кошти на харчування спортсменів і медико-відновлюючі засоби. Скажу відверто, щоб на рівних конкурувати з провідними командами світу, кошти потрібні немалі. Важко точно сказати, але на медико-відновлюючі засоби одному важкоатлету в день потрібно витратити приблизно 30-50 доларів. У нас, на жаль, таких грошей нема. Тому сподівання лише на меценатів, організації і підприємства, які готові за можливості допомогти. Я особисто вдячний за підтримку і допомогу керівництву Львівської залізниці.

На жаль, у нашій країні окрім, мабуть, футболу решта видів спорту фінансують за залишковим принципом. Тоді як не лише у Західній Європі, а навіть у Росії, Білорусі, Казахстані, Азербайджані важка атлетика має серйозну фінансову підтримку з боку держави. У нас же про спортсменів згадують у кращому випадку за півроку до олімпійських ігор, а підготовчий цикл триває чотири роки... Так не повинно бути, адже важко знайти іншу галузь, яка так само активно і позитивно рекламує країну, ніж це робить спорт.

– Ігоре, які в тебе найближчі спортивні плани?

– Найперше, зберемося на навчально-тренувальні збори у Коктебелі. Потім, орієнтовно восени, плануємо взяти участь у підготовчих змаганнях. Можливо, це буде чемпіонат України. А вже в листопаді буде головний старт року – ліцензійний чемпіонат світу з важкої атлетики, який відбудеться у передмісті Парижа. На чемпіонаті будуть розігруватись олімпійські ліцензії. Не особисті, а командні, тобто команда, яка посяде з 1 по 6 місце, отримає максимальну кількість ліцензій – шість, із 6 по 12 – п'ять і так далі. На даний момент, за підсумком попереднього чемпіонату світу в Україні вже є п'ять ліцензій. На наступному докладемо всіх зусиль, щоб наша команда виборола максимальну кількість перепусток на Олімпіаду в Лондоні 2012 року.

Спілкувався Андрій ВЕЗДЕНКО
На фото: Ігор Шимечко із тренером Ярославом Мартинюком
Фото автора

ШТАНГА НЕ ВИЗНАЄ СЕНТИМЕНТІВ І СЛАБКОСТЕЙ

Шановний Ігоре Мироновичу!

Сердечно вітаю Вас із завоюванням срібної нагороди на чемпіонаті Європи з важкої атлетики, що дозволило Вам черговий раз піднятися на п'єдестал пошани і таким чином прославити не лише спортивну школу залізничників, а й вкотре дати привід для гордості всій Україні. Працівники сталевих магістралей пишаються тим, що для Вас стало доброю традицією щорічно дарувати нам радість підкорення нових спортивних вершин.

Пріємно зазначити, що Ваша мужність, спортивна майстерність і воля в досягненні поставленої мети слугують залізничникам яскравим прикладом наполегливості, сприяють розвитку фізичної культури і спорту, популяризації здорового способу життя, підіймають престиж нашої галузі.

Висловлюю також подяку за натхненну працю Вашому тренеру-наставнику Мартинюку Ярославу Олександровичу. Спільними зусиллями ви спромоглися досягти спортивних успіхів міжнародного масштабу.

Бажаю Вам, шановний Ігоре Мироновичу, та Вашому тренеру Ярославу Олександровичу міцного здоров'я, щастя, наснаги, невичерпного ентузіазму, здійснення задумів, подальших спортивних успіхів та яскравої перемоги на цьогорічному чемпіонаті світу в Парижі.

Володимир КОЗАК,
генеральний директор Укрзалізниці

мені це жодним чином не завадило належно налаштуватися на виступ, адже наша вагова категорія змагалася у заключні дні чемпіонату. Мабуть, важче було спортсменам легших вагових категорій, яким довелося виступати практично на наступний день після прильоту.

– Які завдання на цей турнір перед тобою ставив тренер і чи

результат відповідав моїм фізичним кондиціям на той момент.

– Тобто фактично ті 7 кілограмів у сумі, на які випередив тебе російський штангіст, у межах твоїх можливостей?

– Так, звичайно, ви знаєте, що я свого часу став чемпіоном Європи із результатом 433 кілограми в сумі двоборства, а зараз "золотий" результат чемпіона Європи склав

власного досвіду скажу, що таке рідко траплялося на змаганнях в інших країнах. Звичайно, найбільше емоцій у глядацької аудиторії викликали виступи російських атлетів.

– Якими, на твою думку, є головні складові спортивної перемоги?

– Необхідно, насамперед, постійно працювати, вдосконалю-